

Urbán Gyula

Ingyom-bingyom

Túl sokat mutattál nekem, Uram,
ezért sokszor elhagytalak téged;
pedig nem vagyok szolgál-fajzat.

Úgyhogy
láttam már
jó zsidót és rossz zsidót,
rossz arabot és jó arabot is.
És találkoztam ébenfekete alakokkal,
akik kiraboltak egy mellékutcában;
míg afrikai barátaimnak se szeri, se száma.
Volt olyan balinéz, aki ferde szemmel nézett rám,
de sose felejttem el a lámák áldásait.
A saját fajtám is számtalanszor átvert,
vagy terített asztalhoz ültetett, borral kínált.

Ültem Jumbo Jet Business Classán;
csak a csillagok hiányoztak az ablakom keretéből.
Láttam az embert a Holdon.
(S ez a vers is gépen fut át az éjszakába.)

Továbbá,
szorongattam ölemben koalát,
ültem teveháton.
Hong Kongban egy rák kiverte az első fogamat.
Játszottam sorsukat hordozó bábukkal.
S láttam a napalm fényében-üdvözölt, szaladó kislányt az úton.

És láttam,
láttam
a fiam autó roncsolta arcát egy madridi kórházban.

URBÁN GYULA (1938) író, költő, színházi rendező.

Szakrális terekben forogtam;
tömjén- és szantálfüstben.
Vízbe dobott kő voltam; gyűrűket verő kozmosz.
És otthon voltam a vörös sintoista gerendák alatt.

De mindig is egy halott istent
hordoztam legbelül.
Ő mentette meg szívemet a mexikói leopárdtól.
Ő tépte szét az ezerszer áldott Korán dzsihadista lapjait.

És végül ő vezetett vissza ide Európába,
hol Péternél többször megtagadták.

Azért azt mondom, Uraim,
kár legóból tornyokat építeni.

Itt erdők vannak, zúgó patakok és messzire néző földek.
Itt nyájak élnek egymáshoz szorítva,
védve a harsogó füvet,
ahová az anyjuk kilökte őket.
Sajnálom önöket, óvodás világmegváltókat,
mert a plasztik, az plasztik, mely hosszabb ideig él, mint a virág
– de rügyet nem fakaszt.

Most már nyugodt vagyok.

Egy székykapun járok ki, be.
Van Istenem,
hazám,
házam, gyermekeim,
asszonyom.
És vannak halottaim.

Úgyhogy, Uraim,
teszek a politikára.

VIVÁT!

Macskasírató

Most már egyre inkább
a mellemen pihengetsz,
lassuló barátom.

Már nem egerészel,
kevesebbet eszel, s csak esővizet iszol.

Láttalak felnőni, pici társam.
Pipettából szopogattad a tejescskét, te sokáig árva.

Aztán befogadtál bennünket,
s kibővült a család.

Sokszor rigó-csattogással volt tele a kert,
s a fejeket, tollakat a teraszunkra helyezted,
győztes sziámi herceg.

Úgy hallgatsz el, ha kimúlsz,
mint aki körme s füle szakadtáig védte
birodalmát.

Ne félj,
akkor majd eljönnek
nagysörényű, óriás barátaid,
s lassan körbepisilik
kertünk sarkába rejtett
picike hantodat.